

Drancířská volba - future fiction -

Na Protektorát padlo šero pozdního odpoledne, z nízkých olověných mraků se snášely velké, lehoučké, šedivé vločky spadu, s nimiž si pohrával slabý přízemní vánek a srovnával je do úhledných návějí, které vbrzku pojalý kontejnery úklidových čet Technische Nothilfe. Na celém území byl bohovský klid, k plné spokojenosti varty opírající se o sprážený dvacetimilimetrový autokanón instalovaný na střeše věže tyčící se k nebesům v samém centru Citadely, hlavní pevnosti Drancířů. Věž, které nikdo neřekl jinak než poněkud familiérně „Franta“, byla přesně sto pušek vysoká, což se Drancířům líbilo, neboť si nemuseli pamatovat žádná složitá čísla. Byla to skipová věž F1 a bylo na ní zatraceně poznat, že na vlastní fasádu zažila světovou válku.

Strážný se zachumlal do své kombinézy z gumotextilu podšité kočkoliščí kůží a pohlédl přes masivní zábradlí dolů, na další tři budovy, které v areálu Citadely zůstaly zachovány z doby před Koncem. Jednou z nich byla velká plechová hala transformátorovny, srdce Drancířského energetického odvětví, vhánějící krev prúdu do všech složitých peklostrojů, co jich Drancíři jen mají. Druhá hala sloužila jako skladiště, nouzová ubytovna, pohotovostní zbrojnice a garáž současně. Třetí budova nebyla z výšky vidět, vlastně nebyla moc nápadná ani zblízka, neboť na okolní svět ukazovala toliko malé schodiště vedoucí pod úroveň země k masivním ocelovým dveřím. Byl to protiatomový kryt, předválečný, a nyní v něm sídlilo Drancířské Velitelství.

Třicet pušek pod povrchem seděl ve svém pokoji komandér Chekotay a na jednom z terminálů sledoval porno. Film byl nahraný na holopásce a jako všechny předválečné záznamy byl masivně poškozen, ale právě použitý typ záznamu umožňoval dokonalou rekonstrukci dat. Nebylo to snadné, právě naopak, rekonstrukce byla velmi obtížná a náročná na zdroje, ale Drancíři věřili, že se jim to vyplatí. Fascinoval je každý záznam z daleké minulosti před Koncem, a zde nadávkem získali kvalitní porno!

Komandér byl záznamem fascinován. Rád si jej pouštěl po večerech, když se chtěl odreagovat, šokující záběry na obrazovce mu spolehlivě vyhnaly z hlavy jakékoliv tíživé myšlenky týkající se běžného života a přiměly jeho mysl vydat se na cestu dohadů a spekulací. Jací byli lidé před Tím? Skutečně vypadali takto? Byl jejich pohlavní život tak mizerně jednotvárný? To měli chlapi před Válkou skutečně tak malou výdrž?

Když komandér ten záznam viděl prvně, zarazilo jej, že lidé na obrazovce postrádají takřka veškeré ochlupení, ovšem s výjimkou vlasů a někdy i fousů (převážně u mužů). Přeci když to člověk schytá, tak z něj opadá veškerý pokryv, obvykle i včetně nehtů a zubů! Zprvu je podezíral, že používají paruky, ale po přiblížení záběru se to nezdálo býti pravděpodobné. Druhá teorie předpokládala nějakou nemoc napadající pouze chlupy. Tuto domněnku podporovaly nálezy zabitých vojáků Bratrstva oceli, kteří rovněž postrádali většinu ochlupení. Teprve když k Drancířům dezertoval inkvizitor Malewitz, vyšlo najevo, že Oceláři se svého porostu cíleně zbavují, neboť se tak z těla lépe smývá pěrnost a lépe přiléhají gasmasky. Samotný inkvizitor byl až na dlouhatánský cop vyrůstající z temene hlavy zcela holý. Drancíři tedy usoudili, že před Válkou se lidé mohli ochlupení zbavovat z podobných důvodů.

Drancíři si samozřejmě vyholovali číra a občas objeli břitvou i bradu, to když se skrz netěsnící gasmasku nalokali yperitu více, než se jim líbilo. V Pustině ovšem platilo, že čím více chlupů, tím lépe se jejich vlastník chrání před svinstvem. Opravdu chlupatí muži či ženy dokonce vzbuzovali naději, že ještě mohou být plodní, a to se počítá.

Další šok na Drancíře prohlížející nalezený záznam čekal ve stáří zaznamenaných osob. Muži se obvykle blížili ke třiceti létům, ženy neměly pod dvacet. Po dlouhých hádkách nakonec bylo rozhodnuto, že záznam ukazuje sex pro zábavu, nikoli pro děti. Jen nemnoho specialistů si všimlo, že takřka všechny zaznamenané ženy nevykazovaly známky prodělaného těhotenství. To bylo skutečně zvláštní. Žena, která nejevila známky ozáření, táhlo jí na pětadvacet a přesto nikdy neměla dítě? Vyrojily se domněnky o nemoci způsobující neplodnost nebo o existenci kasty žen, které dítě nikdy mít nesměly. O podřadném postavení takové kasty by svědčila nápadná hubenost zachycených žen. Nakonec se úzký kroužek historických specialistů shodl na tom, že před Válkou se lidé dožívali delšího věku, snad až padesáti let, a že po většinu toho času byli plodní, takže mohli posunout rození dětí do pozdějších období svého žití. Tato informace okamžitě dostala betu a byla uložena do utajených archívů. Ovšem Velitelství na ni nezapomnělo a Vědeckotechnická divize měla za úkol přijít na to, jak prodloužit lidské žití.

Někde u těchto vzpomínek komandér usnul. Probudil jej až hlasitý příchod Javorův. Mladý bojovník vstoupil halasně a bez klepání, což dělal jen proto, aby komandéra namíchl, ovšem když zjistil, že velitel nebyl z ničeho vyrušen a pouze klímal, vzalo mu to vítr z plachet. Chekotay měl nárok být unavený, v jeho věku a při pracovním a manželském vytížení se tomu nelze divit. Původně měl údaj o věku komandéra alfu, ale protože Drancíři na nějaké utajení vcelku kašlou, dostávala ta informace stále nižší a nižší stupeň

utajení, až se stala zcela veřejnou. Táhlo mu na třicet, dědkovi plesnivému. Pomáhal zorganizovat na šest set lidí v oblasti od Jeseníků po Beskydy, a už dlouho nebyla žádná válka, což bylo zlé. Za války nebylo Drancířům třeba velet, stačilo ukázat, kterým směrem je třeba někoho podříznout a rozdupat. Ale v míru... To byla řehole. Manželství taky nebyla žádná sláva, komandér měl pět žen, se kterými mu vypomáhali jen další dva chlapi, do toho asi devět dětí, a některé nejspíš fakt byly jeho. No prostě život, který jednoho uondá. Proto také byl rozhodnut prásknout s tím vším o zem a svolal všechny Drancíře domů, do Protektorátu. Svolal je, aby jim řekl, že už jich má plné zuby a ať si, do psí mateře, konečně zvolí nového komandéra!

Varta na Frantovi přes zaměřovač své krochny sledoval, jak z bunkru vylezl malý průvod předních Drancířů – Chekotay, Javor, Reinar, Nekrouš. U vstupu do Velitelství se k nim přidali dva elitní vojáci, Tommy a Justy, guvernér Kaali se svým poskokem a aby tam nebyli jen samí chlapi, taky houf nějakých samiček. Celá grupa se vydala na sever, kde Drancíři kdysi proměnili vysoké svahy haldy v amfiteátr. Strážný si při tom pohledu pomyslel, že by stačilo pár výstřelů a Drancíři by se rozpadli do neuspořádaných skupin bloudících Pustinou a divoce plundrujících vše, na co narazí, tak, jako tomu prý bývalo kdysi.

Komandér mžoural do venkovního pološera. Bylo to už dost dlouho, co naposledy vystrčil nos z úkrytu, neboť v souvislosti s volbou bylo třeba zařídit tolik věcí, že takřka neodcházela od plánovacího stolu. Se zájmem nyní vyslechl Justinův raport o stavu hlídek, radiační zátěži a obecném NBC znečištění. Díky hustým mrakům bylo dnes UV v pořádku, bylo však zapotřebí se chránit před spadem, k čemuž stačila kukla, šátek přes ústa, ochranné brýle a rukavice. Velitel si utáhl opasek přes kabát a z rukou Reinara převzal výzbroj – na pravý bok zavěsit pochvu s drancířským tesákem, na levý holstr s upilovanou pumpovací broknou „Rektální uzurpátor“, na záda závěs s dlouhým mečem „Halladin“, vyřezaným laserem z jediného kusu fullerenu. Když průvod procházel severní bránou, prosvítl v protisměru dvoumístný průzkumák ověšený odhadem třicítkou totálně s'atých a povětšinou nahých Drancířů a Drancířek, a nabušil to do prvního sloupku, který stál v cestě právě z těchto důvodů. Drancíři, které to smetlo do prachu, zčásti začali zvracet, zčásti divoce pálit do sloupku ze všech možných zbraní, zčásti neméně divoce souložit.

„Banda je očividně v dobré náladě,“ poznamenal k tomu Javor.

Během krátké chvíle grupa dorazila k amfiteátru. Byli zde již všichni Drancíři, kteří nebyli zaneprázdnění něčím důležitějším (rozuměj: čímkoliv jiným), odhadem něco kolem tří set a padesáti k tomu. Všichni chlastali, mnozí po sobě házeli láhve od chlastu nebo Molotovovy koktejly, sem tam se zabýl skl tesák nebo zavřeštl ripper, občas práskl výstřel. Dole, naspod amfiteátru, na plácku pogovala grupa Drancířů na zvuky linoucí se z repráků – příchozí s údivem zjistili, že reproduktory jsou přímo napojeny na elektrokardiograf jednoho felčara, milujícího se kus od pódia se dvěma dívkami.

Justin hodil na pódium flashbang a když pak spolu s Javorem kopanci vyhnali oslněné tanečnický pryč, uvedli sem svého velitele. Ten se postavil mezi kaluže zvratků a popadl mikrofon. Kaali zapojil soustavu správně a kývnutím vybídl komandéra, aby začal.

„Vy svině prašivé!“ oslovil komandér láskyplně svou bandu.

„Chcípni!“ ozval se řev v odpověď.

Kaali hodil do davu dlouhou šavli. Chekotay si od Justina půjčil DEagle a několika výstřely do mužstva si zjednal určitou pozornost.

„Ticho! Bude proslov!“

Banda se postupně jako-tako uklidnila, to znamená, že už ustala střelba a maníci, pouštějící si do uší ze svých sdrátovaných přehrávačů otrokářský metal, ztlumili hlasitost pod tři sta decibelů.

„No vy cypi! Tož jsem rád, že jste se tu sešli,“ začal Chekotay svůj proslov. „Nebudu kolem toho chodit jak panic kolem bordelu. Už dlouho cítím v kostech, že co nevidět natáhnu brka. Zbývají mi poslední tři vlasy, játra mám jak beton, pajšl samý nádor, v noci si nemusím svítit, když jdu s pískem, a při sexu nevydržím dýl jak devět hodin. Prostě už se necítím na piss, spíš jen na odpis. Takže je čas uzavřít tady účet.“

„No konečně!“ „Že to ale trvalo!“ „Chcípni, dědku!“ „Můžem tě pak sežrat?“ Takové a podobné výkřiky zazněly z pléna.

„Od založení Protektorátu uplynulo dlouhých deset let, a myslím, že jsem vám byl dobrým velitelem. Tož dneska tady pár maníků přednese, jak si oni představují budoucnost Drancířů, a vy pak budete volit, je to jasné?“

Když se nic neozývalo, uvolnil Chekotay své místo prvnímu kandidátovi na post velitele. Byl jím mladý, schopný válečník Reinar Herodes. Popadl mikrofon a odhrnul si z obličejů masné vlasy.

„Čest, což já bych řekl... prostě když budu velitelem, budu celé dny jen jíst dobré jídlo, poslouchat kvalitní metal a muchlovat se s ženskýma. A vy všichni na mě budete makat. Tak... já bych asi jen tolik.“

Z řevu zaznívajících z publika se nedalo odhadnout, nakolik se Drancířům tahle vyhlídka líbí. Na pódium vstoupil Kaali.

„Metalipieklo! Vy svině! Já jsem šéf Generálního gubernátu Havířov a jak to vedu tam, chci to vést všude! Chlastu fůra! Vypálíme šnaps ze všeho, co neuteče! Bude metal jak prase! Poláci nám budou sloužit! Namalujeme si ksichty na modro a zadky na červeno a budem si hrát na trikolóru! Narveme páračům rypáky do kloaky a cigány budeme střílet na maso! Vypálíme Třinec a pojedem do Beskyd znásilňovat medvědy a veverka, až prasknou! Tož tak! Vykřičník!“

Následující řečník byl Javor.

„Takže, přátelé, já jsem Javor, a můj volební program...“

Půlka obecenstva usnula.

„...prostě, nevím, proč to prodlužovat: PogoPunk! Albánci zdarma! Jako před Válkou! Založíme velká pole a na nich budeme pěstovat LSD. Bude to fajn!“

Když odešel Javor, naskočil na podium jakýsi maník a začal zmateně pogovat na hudbu, kterou slyšel jen on sám. Tommy ho praštil pažbou krochny do ledvin a srazil ho do křoví. Slova se opět chopil komandér.

„Tož se nějak dohodněte a zítra si ráno vyslechnu, kolik vás je pro kterého kandidáta.“

Tu noc se komandérovi nespalo dobře. Neustále se mu zdály sny o depilovaném Javorovi sklízejícím rozsáhlá pole LSD, což v těch snech byly vysoké rostliny vzdáleně připomínající bikuřici a smrkovici, a kolem toho jezdily na páračích nahé Drancířky v pokročilém věku a řvaly, že ony nikdy žádné děti mít nebudou. Některé z nich byly pomalovány červeně a modře.

Probudil se celý mokrý od potu a noční poluce, a to mu na náladě nepřidalo. Lognul se do terminálu, ale nemohl ani pořádně pracovat, protože z cimry Otrokářské delegace o patro výše se skrz betonový strop neslo křičení, supění a sténání. Buď se tam pořádaly orgie, nebo starý děda Yoris upevňoval morálku mužstva devítiočasou kočkou a vazelínou.

Raději vlezl do sprchového koutku a pustil na sebe ledovou sprchu. Vaser stříkající ze šlauchu byla špinavě hnědá a trochu teplá, neboť vasertank bunkru byl hned vedle termonukleárního článku, jehož osmiový štít byl poškozen od doby, kdy se na něj škaredě podíval nebožtík Benny blahé paměti.

Oklepal se jako pes a smutným pohledem vyprovodil poslední vlasy mířící odtokem do recyklačního centra. Trochu osvěžen, vrátil se zpět do pokoje a v terminálu zvolil hudební program. Jediný chrčivý reproduktor spustil nejnovější dílko pětice mužů z Rožnova, kteří hráli metal ska na šalmaje. Pokoj nejvyššího velitele Drancířů byl zařízen velkomyslně. Měl dobře deset pušek zděli a zhruba polovinu na šířku. Nízký strop, jen tři a půl pušky, způsoboval, že Chekotay musel pogovat s blemcákem na kebuli. Úzká masivní kovová betle vydržela vše. V jednom rohu byl sprcháč, v druhém hajzl. Dva vzájemně stíněné terminály umožňovaly spojení s celou Drancířskou sítí. Vedle betle stála knihovna obsahující množství bichlí, spíš ovšem jen na efekt. I když se komandér před několika lety na stará kolena naučil docela dobře číst, neměl na to čas. Osvětlení pokoje zajišťovaly dvě obloukové lampy, jaké před Válkou vyráběly Křížikovy státní závody v Praze; každá dávala dobře tři sta svíček světla. Výhodou velitele bylo, že se nemusel ohlížet na limity a mohl utrácet prúdu, kolik se mu jen zachtělo. Nyní však byly lampy zhasnuté a jediné osvětlení obstarávaly rozžhavené elektronky terminálů.

Komandér si sedl na starou štokrli, celou zrezlou, ošoupanou, a založil do přehrávače další holopásku. Rozsvítil obrazovku připojeného terminálu a pustil si jiný film, který našli v rozvalinách. Jmenoval se Vlákna a byl o jaderné válce. Byla to komandérova oblíbená komedie. Jak mu řekli historici, film byl natočen asi sto let před Koncem, a tak se nelze divit tomu, jak si v něm autoři vymýšlejí a jak zlehčují a přikrášlují situaci. Když film skončil a přehrávač klapl naprázdno, vyvolal si komandér nejpodrobnější mapy světa, jaké jen Drancíři měli k dispozici. Ostrůvek civilizace kolem Protektorátu. Osamělé městské státy jižního Polska. Prázdná, prázdná, prázdná Slovenska. Nějaké vojenské základny v okolí Štatlu. Olmütz coby obchodní stanice. Nějaká teritoria divochů v okolí Vysočiny. Hypotetická Praha, po zkušenostech z Brna nejspíš jen velká jáma vystlaná jaderným sklem svítící do noci Červenkovovým zářením. Základny Enklávy kolem České Lípy, kam byla tato vojenská organizace vykázána po katastrofální prohře v bitvě o Haničku.

Komandér upínal slabý zrak na tyhle mapy a přemýšlel, jaké by to bylo opět vyrazit do Pustiny jen s krochnou, gasmaskou, báglem a gajgrem...

Javor jej ráno našel spícího s čelem opřeným o desku terminálu.

Protože se předpokládala masivní účast, probíhalo sčítání hlasů před bunkrem.

„Tak kolik?“ chtěl vědět Chekotay.

„Já mám tři!“ rozsvítil se Reinar a ukázal za sebe. Tam stál mohutný supermutant a v každé ruce třímal po jednom spícím Drancíři. Mutant měl ve tváři totálně vypatlaný výraz.

„Dobře, to by se dalo brát jako úspěch, ovšem počkejme ještě, jestli tě nedokážou tví oponenti trumfnout,“ zamumlal Chekotay.

„Já mám šest!“ smál se Kaali a běhaje jako ovčácký pes, snažil se udržet své voliče v hloučku.

„Pro mne hlasuje rovněž šest hlasů,“ děl Javor.

„Javore, ale uvědom si, že to jsou jen dva maníci a dvě brahmíny,“ dovolil si Kaali upozornit jej na jistou disproporci.

Ukázalo se, že nejvíce vyznavačů má ten poslední maník, neboť tři sta padesát Drancířů rozpogovalo celý amfiteátr na zaprášenou díru a teď buď vyspávalo opici, nebo tančilo na spících a mrtvých další taneček.

„No to mi ho teda vyndej!“ zahučel ohromeně Chekotay, když to viděl. „A to jsem si myslel, že už mě nic nepřekvapí!“

„Bzzzzz, já jsem včelička!“ zabzučel rozverně Drancíř oblečený jen a pouze v pérové bundě a proběhl kolem skupinky velitelů. To už Chekotaye dožralo, tasil Rektální uzurpátor a ustřelil včeličce sosák. Komandérovi pobočníci pochopili, že z volby dneska nebude nic, a potichu se vytratil. Na okraji strašlivého mumraje stál jen komandér a šéf delegace aliančních bojovníků z Cechu otrokářů, Yoris.

„Tak co, komandére?“

„Bohajejo, je to přece jen banda tupých zvířat. Jediné, co chtějí, je punk, sex a pivo!“

„To už víme. Co mám teda říct dědovi Redovi?“

„Drancíři jsou jako děcka, a jejich velitelé jsou jen další děcka, co mají prostě trošku víc hraček. Měl bych se na ně vykašlat a nechat je, ať se v tom svrabu plácají sami!“

„A uděláš to?“

Komandér se otočil zády k té spoušti. „Ví bohové, že je v tom nemůžu nechat samotné,“ povzdychl si. „Podržím si velení ještě pár let!“

„No jo, ale jednou stejně umřeš,“ namítl Yoris. „Co bude pak s budoucností Drancířů?“

„Co bude pak? Jestli budou chtít zůstat spolu, zůstanou. Jestli ne, rozprchnou se a pochcípají. Co to je budoucnost? Myslíš, že my, velitelé, můžeme nějak určovat budoucnost našeho lidu? Ne... jediné, co jim můžeme dát, je pár hloupých figlů a sbírka triků – a nechat je, ať se s nástrahami života poperou sami.“

Po návratu do bunkru vydal komandér rozkaz nejvyšší důležitosti, že zůstává ve velení a ať si smrtka trhne pazourem.

Hned potom skočil do pelechu a pořádně prohnal všechny své ženušky.

Odpoledne vychlastal tři flašky nějakého svinstva vypáleného z kvašených koberců a k večeru vyhlásil válku Enklávě.

A pak šel spát s pocitem dobře vykonané práce.

Nějak bylo, nějak bude. Možná, že jednou Drancíři zmizí v propadlišti dějin – ale myšlenky, které z Drancířů dělají Drancíře, tady budou vždy a navždy!

Krleš!